

רבינו תם	צאת השבת	הדלקת נרות	
21:10	20:15	19:25	*י-19
21:07	20:14	19:23	ת"א
21:11	20:17	19:26	חיפה
21:07	20:14	19:24	ב"ש

*לנוהגים 40 דקות: 19:05
הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

דיבורים מתוך שיעוריו השבועיים של הרה"ג עופר ארז שליט"א

למעט בכבודו ולהרבות בכבוד המקום רק מבזים אותו !!

כל העניין של הנשמה שלנו זה רק לשם שמיים, האדם מוכן למות לכבוד רבינו ואומר שמי שזוכה לעשות לכבוד הקב"ה אז א-לקים. אם האדם מכוון לכבוד עצמו הוא זוכה לכבוד של מלכים. היום מי שהוא קצת חכם ויש לו קצת כישרון ותחבולות הוא יכול לעשות שיכבודו אותו. לפני כמה זמן יהודי מארה"ב עלה לא"י ואמר לי: אני לא מבין, כל מי שנבחר בא"י להיות ראש ממשלה או נשיא אז כל הזמן רק מבזים אותו.

ארה"ב זה לא היכל הקב"ה

בארה"ב מכבדים מאוד את הנשיא, עד שכותבים על הנשיא ביקורת בודקים את זה אלף פעמים. היהודי הזה אמר לי שהוא רואה את זה כחיסרון בחברה בא"י. אמרתי לו: אתה צריך להבין, א"י נקראת ההיכל של הקב"ה. כל מי שרוצה לקחת לעצמו כבוד בא"י, הארץ בעצמה מטפלת בו. ארה"ב זה לא ההיכל של הקב"ה אז מי שגר בחו"ל סובל פחות מביזיונות. העבודה של הגאולה זה שאדם זוכה לראות איך הוא עושה לכבוד השם. רבינו אומר שמי שזוכה לעשות לשם-שמיים זוכה לכבוד א-לקים ועל כבוד א-לקים אף אחד לא שואל אם הוא ראוי או לא (לא מבזים אותו). כבוד א-לקים זה השראת השכינה, הכוונה שהאור של הקב"ה שורה על האדם, ועל זה כתוב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". כל תכלית העולם זה שהקב"ה ישירה בתוכנו, הכוונה שאדם זוכה להרגיש בתוך המוח והלב, שהם 2 הכלים העיקריים, את השראת השכינה בתוכנו.

כבוד א-לקים זה
שאדם עושה את
מעשיו לשם-שמיים.
כשאדם עושה מצוות
לכבוד השם, הכוונה
כדי לשמח ולעשות
נחת-רוח להקב"ה זה
נקרא כבוד א-לקים
ואין דבר יותר גדול
מאשר לעשות דבר
לשם-שמיים

בזרת השם נעסוק בתורה ו' בליקוטי מוהר"ן, ידוע שבתורה זו יש הרבה דברים שהם הלכה למעשה. בברסלב נוהגים ללמוד את התורה הזאת אחרי ספירת העומר ושבועות כהנה לראש השנה. רבינו מתחיל את התורה כך: 'כי צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום, כי מי שרודף אחרי הכבוד אינו זוכה לכבוד א-לקים, אלא לכבוד של מלכים'. מי שאוהב כבוד יכול לזכות לכבוד אבל זה נקרא כבוד מלכים, הוא לא זוכה לכבוד א-לקים.

יש בנו רצון גדול מאוד לקבל מאנשים..

רבינו ממשיך ואומר שעל כבוד מלכים נאמר: 'כבוד מלכים חקור דבר', והכל חוקרים אחריו ושואלים מי הוא זה ואיזהו שחולקים לו הכבוד הזה. אבל מי שממעט בכבוד עצמו ומרבה בכבוד המקום אזי הוא זוכה לכבוד א-לקים ואין בני אדם חוקרים על כבודו אם הוא ראוי אם לאו ועליו נאמר: 'כבוד א-לקים הסתר דבר' כי אסור לחקור על הכבוד הזה'. למעשה כל התורה זה הברירה של 2 הנקודות הנ"ל: 'כבוד המקום' ו'כבוד עצמו'. רבינו אומר שכל עוד אנחנו נמצאים בעולם הזה והנשמה נמצאת בתוך הגוף אז אנחנו תמיד נמצאים בהתמודדות ובמלחמה בין כבוד א-לקים וכבוד עצמו. ברוך השם כולנו יודעים מה זה כבוד עצמו. בתוך כולנו יש רצון גדול מאוד לקבל מאנשים. כתוב בספרי המוסר שיש לנו יצה"ר מאוד גדול לקבל כבוד מאנשים משום שהכבוד שמקבלים מבני אדם זה אחד משישים מתענוגי גן-עדן. אפילו אצל הצדיקים הכי גדולים שזכו לעבוד את הקב"ה כל ימי חייהם, יש את הנקודה של כבוד עצמו

לא מכירים את זה אבל זה קיים בתוכנו בגיל 30 הוא גילה שיש עוד אהבות בלב

המוח זה כלי למחשבות ולחוכמה והלב זה כלי לרגשות, ברגע שאדם רוצה ועושה השתדלות אז השראת השכינה מתחילה לשרות בתוכו. השראת השכינה זה כשהאדם מתחיל להרגיש בלב את אהבת השם ויראת השם במקום להרגיש אהבה לעולם הזה. לפני כמה זמן יהודי סיפר לי שהוא בן שלושים ומהרגע שהוא נולד חינכו אותו בבית לאכול רק 'עוגות קצפת', חיברו אותו לאינטרנט ולכל התקשורת וכל הזמן הוא היה רואה תוכניות על 'עוגות קצפת'. בגיל שלושים הוא גילה שיש לו אהבות נוספות בלב. עד גיל שלושים אותו יהודי לא ידע שיש כוחות ורגשות נוספים בלב חוץ מאהבה ל'עוגות קצפת'. 'עוגות קצפת' זה משל לתאוות ממון, תאוות אכילה, תאוות ניאוף וכו'.

בספר 'מכתב מאליהו' כתוב שכל עוד הנשמה בתוך הגוף יהיה לאדם נקודה של כבוד עצמו. הנקודה שלנו זה לברר תמיד את כבוד א-לקים מתוך כבוד עצמו. כבוד א-לקים זה שאדם עשה את מעשיו לשם-שמיים. כשאדם עושה מצוות לכבוד השם, הכוונה כדי לשמח ולעשות נחת-רוח להקב"ה זה נקרא כבוד א-לקים ואין דבר יותר גדול מאשר לעשות דבר לשם-שמיים. אנחנו צריכים עצות ודרך בכדי שנוכל לגלות ולפעול בתוכנו שנוכל לעשות באמת לשם-שמיים. בתוך כל יהודי יש את הרצון לעשות לכבוד השם אפילו אם אנחנו עדיין לא מכירים את זה, בהכרח שזה קיים בתוכנו. רבינו מלמד אותנו איך לגלות את הנשמה הפנימית שזה האור הא-לוקי שנמצא בכל אדם.

העלון מוקדש להצלחת כוחות הביטחון והחיילים היקרים שלנו,

ולרפואת הגוף והנפש של כל הפצועים ולחזרה

של כל החטופים, השבויים והנעדרים במהרה בבראות הגוף והנפש.

ולהבדיל לעילוי נשמת כל הנופלים במלחמת חרבות ברזל - השם יקום דמם !

בעזרת השם, רק ביחד ננצח !!!

ממילא זה מבטל את כל תענוגי העולם

בדור שלנו עד גיל 3 חודשים נתנו לנו רק חלב ומגיל 3 חודשים התחיל החינוך לאהבת 'עוגות קצפת'. הרבה פעמים אנחנו לא מכירים שום דבר אחר. צריך לדעת שיש בתוכנו אהבה ויראה מדברים אחרים לגמרי שזה הקב"ה, אנחנו רק צריכים לגלות את זה. זה נקרא השראת השכינה בתוכנו, לגלות את אהבת ויראת השם בתוכנו. זה חלק אחד. החלק השני זה המחשבה והמוח של האדם שמתעסק וחושב על דברים שבקדושה וכל זה נקרא כבוד א-לקים. דוד המלך שזכה לכבוד א-לקים גדול מאוד הגיע למדרגה של: 'שיויתי השם לנגדי תמיד'. דוד המלך היה רואה בכל דבר ודבר את שם ה-ויה לנגד עיניו. ע"י שהאדם משתדל למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום הוא זוכה להשראת השכינה. צריך לדעת שברגע שאדם זוכה להשראת השכינה, הוא זוכה להרגיש כזה תענוג בלב שממילא זה מבטל את כל תענוגי העולם הזה

זה פי אין סוף יותר גדול מתענוגי העולם

התענוג של ההרגשה של קרבת השם זה פי אין-סוף יותר גדול מתענוגי העולם הזה, אי-אפשר לשער בדעתנו מה זה התענוג של השראת השכינה בתוכנו. כל המלחמה שלנו זה להחליט באיזה תענוג אנחנו בוחרים: בתענוגי העולם הזה או בתענוגים של השראת השכינה. ככל שאנחנו זוכים לכוון יותר לשם שמיים ולכבוד השם כך אנחנו זוכים לכבוד א-לקים. העצה הראשונה לזכות לכוון לשם שמיים זה העצה הכי פשוטה בעולם: כשאדם עושה מצווה כגון נתינת צדקה, תפילה, עשיית חסד וכדו' שיהיה רגיל להגיד: אני מכוון לעשות לך נחת-רוח. זה הסוד של כל הקורבנות. בזמן שהיה בית המקדש היו בקורבנות את כל התיקונים.

מתחיל לפעול את הפעולה

כתוב בחומש ויקרא 'אשה ריח ניחוח להשם'. במשניות של מסכת זבחים כתוב שהכהן שמקריב את הקורבן היה אומר: הרני מכוון לעשות נחת רוח להשם. אדם בא ונותן צדקה או אפילו הולך לעבודה (יש גם מצווה לעבוד) שיתרגל להגיד להקב"ה: אני עושה את זה לכבודך ואני רוצה לעשות לך נחת רוח. בהתחלה הדיבורים האלו הם חיצוניים, אנחנו עדיין לא אווזים בזה בתוך הלב אבל עצם העובדה שאנחנו מוציאים את זה בפה, זה כבר מתחיל לפעול את הפעולה הזו

משום שלדיבור יש כוח גדול מאוד וברגע שאנחנו אומרים להקב"ה: אני עושה עכשיו את מעשיי לכבודך כדי לשמח אותך ולעשות לך נחת רוח...

התבודדות-מעלה גדולה ועליונה מהכל

הדיבורים האלו מתחילים לבקוע את המסכים של הכבוד העצמי. כבוד עצמי זה מסך וקליפה שנמצאים בתוך הלב שלנו. ברגע שאנחנו אומרים את הדיבורים האלו זה מתחיל לפעול את הפעולה, זו העצה הראשונה שכל אחד יכול לעשות אותה בפשטות וגם אם האדם יודע שהוא לא עושה לשם שמיים עצם העובדה שהוא אומר את הדיבור הזה זה כבר מתחיל לפעול את הפעולה הזו. רבינו מביא את העצה השנייה לזכות לעשות לשם שמיים בתורה נ"ב. זה יסוד מאוד גדול בדרך של רבינו: 'התבודדות היא מעלה גדולה ועליונה מן הכל'. אדם שזוכה בכל יום לעסוק בהתבודדות אפילו בלי להבין מה זה התבודדות, עצם העובדה שאדם מקפיד ומשתדל לעשות בכל יום התבודדות אחד המרבה ואחד הממעט, בפרט בתקופה שלפני ראש השנה, כך האדם זוכה לברר את כבוד א-לקים מתוך כבוד עצמו מכיוון שהרבה פעמים אנחנו לא שמים לב מה עשינו היום, בפרט עכשיו שהכל מתוח ולחוצ...

לפני הגאולה 'רכבת הזמן' מתחילה לנסוע מהר והרבה פעמים אנחנו לא שמים לב איך התנהגנו כל היום, אבל בזמן ההתבודדות האדם מתחיל לראות איך הוא התנהג במשך היום. אדם שלא עושה התבודדות לא שם לב שפה הוא הקפיד ופה הוא כעס ופה הוא התגאה וכו'. ברגע שאדם עושה חשבון נפש והתבודדות הוא שם לב איך הוא התנהג במשך היום וזה היסוד הראשון של ההתבודדות, שעל-ידי ההתבודדות האדם ילמד להכיר את עצמו.

שבועות וחודשים לבר מידה מסוימת

- בלי התבודדות אדם לא מכיר את עצמו, הוא לא יודע כמה הוא מכוון לכבוד עצמו וכמה יש לו נגיעות וכעס וכן הלאה, אבל ע"י ההתבודדות האדם מתחיל ללמוד ולהכיר עד כמה אנחנו רוצים את הכבוד העצמי שנמצא בתוכנו. יש הבטחה בשם רבינו: אדם שיתמיד בהתבודדות הוא יראה בכל חייו כמה הוא מכוון לשם עצמו. רבינו אומר בתורה נ"ב שאדם ילך שבועות וחודשים עד שיברר מידה מסוימת ואח"כ שיעבור לתאוות וכן הלאה ואחרי שנים של התבודדות האדם יצא מכל התאוות והמידות הרעות אבל בכל זאת נשאר בו משהו, כבוד עצמו. בתורה נ"ב רבינו מבטיח לנו שע"י התבודדות הקב"ה יעזור לאדם לברר גם את כבוד עצמו ולדעת את האמת.

זה העצה השנייה של רבינו כיצד למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום, לכן רבינו אמר שהתבודדות היא מעלה גדולה ועליונה מן הכל, הדרש של מה שרבינו אמר זה שע"י התבודדות האדם מעלה את הכל 'כל התורה נשארה בישיבה'

התבודדות היא מעלה המעלה את הכל, את כל התורה, המצוות והמעשים שהאדם עושה מכיוון שהתורה והמצוות שלנו לא יכולים לעלות למעלה משום שאנחנו מכוונים לכבוד עצמנו. הבעש"ט נכנס פעם לישיבה ואמר שכל הישיבה מלאה תורה. התלמידים חשבו שהוא שיבח אותם. כשהבעש"ט יצא הוא אמר שהישיבה מלאה בתורה מכיוון שהתורה שלהם לא עולה לשמיים אז כל התורה נשארה בישיבה. כשאדם מכוון לכבוד עצמו התורה לא עולה, אבל ברגע שאדם עושה חשבון נפש ועושה תשובה זה מעלה את התורה שלו וזה מה שאומר רבינו: התבודדות היא מעלה העליונה המעלה את הכל. רבינו נותן לנו עצה שלישית (תורה ו'): אי אפשר לזכות לכבוד א-לקים אלא

על-ידי תשובה. ככל שאדם זוכה יותר לחזור בתשובה כך הוא זוכה יותר לכבוד א-לקים. בתורה ו' רבינו מלמד אותנו דרך חדשה בתשובה, זוהי דרך חדשה שהיא ישנה. בספרים הקדושים כתוב שיש הרבה דרכים לתשובה.

באמת שהדבר יותר קשה מכל התעניות

החיד"א כותב בספרו שיש אין-ספור דרכי תשובה לכל דור ודור ולכל אדם ואדם ולא רק זה אלא בכל יום יש את דרך התשובה של אותו היום, לכן דרכי התשובה הם רבים מאוד. אם נסתכל ברמב"ם או בספרים של הראשונים, דרכי תשובה אחרים מהדרך של רבינו זה לא קושייה אלא בכל דור ודור יש את עיקר דרכי התשובה של אותו הדור. רבינו אומר שעד ביאת משיח צדקנו עיקר התשובה היא: ישמע בזיונו ידום וישתוק. באמת שהדבר הזה יותר קשה מכל התעניות, אבל על כל פנים אנחנו לומדים את זה ואח"כ מתפללים על זה אז הקב"ה יתן לנו כוח גם לקיים את זה משום שעפ"י הטבע אנחנו לא יכולים לשתוק כשאנחנו שומעים ביזיונות. דבר ראשון שצריך לזכור זה שבכל פעם שאדם זוכה לשתוק כשמבזים אותו הוא זוכה לתיקונים עצומים לאין-שיעור. אי אפשר לשער למה האדם זוכה כשמבזים אותו והוא שותק...

קחו חלק בהפצה

הפצה חובקת עולם

של הרה"ג עופר ארז שליט"א

02-650-29-29

OFEREREZ.COM

לקבלת העלון במייל: Orhadaat148@gmail.com

מוקדש לעילוי נשמת החייל היקר והאהוב רואי ששון הי"ד בן אסנת ודוד הי"ו ולע"נ החייל היקר והאהוב סמל אפיק טרי הי"ד בן אבשלום ואושרית הי"ו

2 אור הדעת | מעות-מסעי

אדם צריך לתת את הדין אחרי 120 שנה 70 שמשות = 3.5 מיליארד מעלות צלזיוס

-לכאורה היה מספיק לכתוב הוי דן את האדם לכך זכות, מדוע כתוב 'כל האדם'? המילה כל באה לרבות שצריך לדון גם את הקב"ה לכך זכות, זה העבודה של נחום איש גם זו שתמיד אמר: גם זו לטובה. ושל ר' עקיבא שהגיע למדרגה יותר עמוקה ותמיד היה אומר: כל דעביד רחמנא לטב עביד, כל מה שהשם עושה הכל לטובה. נחום איש גם זו היה רבו של ר' עקיבא והוא אמר את זה בשפת הקודש (עברית) ואילו ר' עקיבא אמר את זה בארמית, משום שארמית מרמזת על הסתרות יותר גדולות. בכל פעם שמרגישים ביזיון מהקב"ה זה מטהר את כל הדמים העכורים שיש באדם. כתוב בזוהר הקדוש שהתאוהה הידועה (ניאוף) זה תאוהה של 70 שמשות. 70 שמשות זה 3 וחצי מיליארד מעלות צלזיוס וכל זה עובר בתוכנו, אבל ככל שהאדם זוכה לשתוק ולקבל ביזיונות כך האדם זוכה לטהר את עצמו מכל האש הזאת שנמצאת בתוכו

כל זה מחמת שהקב"ה רוצה לעזור לנו

רבינו אומר כלל מאוד גדול: כל עוד האדם לא עשה תשובה שלימה, הוא נמצא בבחינת הנהגה של שם קדוש שנקרא א-ה-י-ה, זה שם קדוש מאוד גבוה, זה נקרא שם 'הכתר'. כל בעל תשובה קשור ישר עם הכתר. עצם זה שאדם עושה תשובה הוא ישר מתחבר עם הבחינה הכי גבוהה, כמו שכתוב: 'במקום שבעלי תשובה עומדין אפילו צדיקים גמורים אינם עומדין'. יש בזה סוד שבעל תשובה ישר מתקשר עם ההנהגה הכי גבוהה שנקראת הנהגה של שם א-ה-י-ה, אבל בכל הנהגה יש פנים ויש אחוריים. פנים זה חסדים ורחמים אבל הבחינה של האחוריים זה דינים ושפיכות דמים. רבינו אומר שכל הדמים וכל השפיכות דמים (שזה ביזיונות) שמבזים את האדם כל זה בא מחמת שהקב"ה רוצה לעזור לאדם לחזור בתשובה. צריך לדעת שכל תכלית הביזיונות זה רק בשביל לעזור לנו לחזור בתשובה

אי אפשר להגיע אלא ע"י...
בשמיים יש מקומות ורוחניים כאלה גדולים שאדם לא יכול להגיע אליהם אלא רק ע"י ביזיונות לכן שולחים לנו ביזיונות כדי להעלות אותנו מעלה מעלה. רבינו אומר שכל התורה שהוא השיג עד שהוא הגיע לא"י זה הכל בבחינת פסולת. עיקר התורה של רבינו זה מה שהוא השיג אחרי הלך ד' אמות בא"י. כשרבינו השיג את כל ההשגות האלה וחזר לחו"ל, ר'

בהמשך התורה רבינו אומר שהקב"ה מעביר מהאדם אין-ספור קטרוגים וטענות שיש על האדם כאשר הוא שותק כשמבזים אותו. רבינו מביא את הפסוק: 'דום להשם והתחולל לו', הגמרא מסבירה שהקב"ה מפיל לאדם חללים זה כל הקטרוגים שיש על האדם מחמת עבירות, תאוות וכל מיני דברים לא טובים. לכל אחד מאתנו יש למעלה תיק בפרקליטות. כל המציאות של העולם זה שאדם צריך לתת את הדין אחרי מאה ועשרים שנה ורבינו מגלה לנו שההכנה הכי טובה לבית דין של מעלה זה שאדם זוכה לשתוק לביזיונות. אדם יכול להגיע לתיקון השלם ושיבטלו מעליו את כל הטענות שיש כנגדו, רק כשהוא שותק לביזיונות, זה ניתוח שמוציא את כל הרע מתוכנו ולכן זה גם כ"כ קשה. רק מבזים אותנו ואנחנו מיד רואים איך אנחנו מתרגזים. לפעמים באים לאדם ואמרים לו: אתה לא זוכר מה רבינו אמר? ישמע ביזיון ידום וישתוק. אבל לנו יש מיד סברות שלא על המקרה הזה רבינו דיבר. לא יכול להיות שרבינו התכוון לביזיונות שראובן מבזה אותי..

יש סוג של ביזיונות שמקבלים מהקב"ה

בפרט כשאדם בבית עם האישה או האישה עם בעלה, אנחנו אומרים שזה לא קשור לתורה ו' ורבינו לא התכוון למקרה הזה. צריך לדעת שרבינו התכוון גם למצבים שאנחנו חושבים שרבינו לא התכוון אליהם. זה מלחמה מאוד גדולה והדרך לזכות לזה היא ע"י שיחות חברים. צריך לחזק אחד את השני בנקודה הזאת ובעיקר צריך להתפלל להקב"ה שנזכה שתהיה לנו את הזכות לשתוק בשעה שמבזים אותנו, זה מעלה מאוד גדולה ואנחנו כל החיים נמצאים המלחמה הזאת. בכלליות הביזיונות מתחלקים לשתי קבוצות: ביזיונות שמקבלים מבני אדם ויש סוג נוסף של ביזיונות שזה ביזיונות שאנחנו מקבלים מהקב"ה, הכוונה לכל הכישלונות, המצוקות וההסתרות פנים שאדם נמצא

הוא זכה להיות מלך המשיח
אדם מתחיל להתחזק ורוצה ללמוד תורה, פתאום הוא רואה שלא הולך לו שום דבר ורק זורקים את האדם ולא נותנים לו מנוחת נפש. אדם הולך לבית כנסת, הוא אומר לעצמו שהוא הולך לכוון את כוונות הבעש"ט אבל כשהוא מגיע לבית כנסת פתאום הוא לא מבין מה הוא עושה שם. דוד המלך אמר: 'בחרתי הסתופף בבית א-לקי מדור באהלי רשע'. דוד המלך הוא שורש כל הצמצומים. כל הצמצומים שעוברים על האדם היהודי עברו עד דוד המלך וזו הסיבה שהוא זכה להיות מלך המשיח. דוד המלך חי שבעים שנה בעולם הזה ואם רוצים לתמצת את חייו של דוד המלך במשפט אחד: שבעים שנה של ביזיונות

זה כבר שונה יותר מכל הדברים שבעולם

-דוד המלך הגיע להשגה והוא אמר 'להסתופף' מכיוון שהיו כמה פעמים שהוא בא לבית כנסת או לישיבה ללמוד והוא היה מגיע עד לסף הדלת (הסתופף) ומשם היו כבר מרחיקים אותו בכל מיני דרכים, אבל דוד המלך הגיע להשגה שעצם העובדה שהוא הגיע לסף הדלת של הבית כנסת זה כבר שווה יותר מכל הדברים שבעולם, גם אם ירחיקו אותו. דוד המלך הגיע לכל זה מכיוון שכל ימי חייו הוא קיים ישמע ביזיון ידום וישתוק. לפעמים גדול הולך לבית כנסת להתפלל או ללמוד והוא מרגיש שהוא הולך להיות הכי בחזרה. זה נקרא ביזיונות מהשם, ופה יש מעלה מאוד גדולה כשאדם 'לא מקפיד' על הקב"ה. חז"ל אומרים: לעולם הוי דן את כל האדם לכך זכות..

לתרומות והקדשות: 0525-395-985

לתפלת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שולמית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, חילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יהונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וכו'. אוראל ושרה עמרם, דביר-אהרון בן אילת, הודיה בת אילת, אהרון בן חנה, אחובה שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סגילית, סגילית בת רבקה, אורטל בת שולמית, דבורה בת פני-פריחה, יונתן בן עדנה, אביעד בן כוכבה, אליז בת חביבה, הראל בן אליז, עוז בן אליז, נחמן בן חנה, לאה-רחל בת עדינה, מייר מרים בת ניקול, בת-שבע בת ימימה, שמואל-אליעזר בן עדי, שולמית בת נדרה ויוסף, אלעד בן נילי, הרב אליעזר בן עטיה, אור בן אליז, דניאל בן מירה.

לרפואת: שולמית בת גמאר, יונה בת בניה, שמחה בת זינה, זהבית בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מול, רפאל נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדה, אדל בת אורלי, אורלי בת שרה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן שפירא, שרונה בת שרה, הרב יוסף נתניאל בן שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוזן-רחל, חיה-רחל בת עישה, מסעודה קצב בת חוה, יצחק בן מסעודה, יעקב בן אביבה, שולמית בת נדרה ויוסף, מירב בת רחל, תמר דבורה בת יעל, יוסף יניב בן מרים, כוכבה בת מרים שוקת, אסתר יהודית בת עדנה, הרב שלום ארז בן ימנה, עדנה בת שרה, **לעילוי נשמת:** ראובן בן סאלם, ר' יעקב מורי בן סעיד, נחמן בן ר' יעקב, לבני בן ר' יעקב, נחום בן ר' יעקב, שלום בן אורה, לוי שאלתיאל בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, רפאל בן עובדיה חבני, מחתומי בן רחל, אפרים בן מנחם דב, מרים בת אירן, משה בן פסח, שרה בת ישראל אלטר, הרב ישעיהו בן מול, שירית-מרים בת שני, רון, שמואל בן יחיא ושרה, שלמה בן בניה, שרה בת לאה, מול בת אסתר, יחיא סמי בן לאה, בנימין בן לאה, בועז בן רומיה, ארז בן דליה, שיראל בן יעקב גלס, אסתר בת רבקה, משה בן רחל, שמעון בן רחל, נדרה בת גודיה, יעקב בן פרחיה, יסיס בן תפספיה, משה דמרי בן שמונה, אברהם בן לאה, שלמה אליהו בן אסתר, חיים בן רחל, תמר בת שרה, מרטה בת רבקה יורה, ששונה פרחי בת חוה, אברהם פרחי בת חוה, מרים בת לאה, מרים בת צפורה, אברהם בן רחל, שיראל בן אביבה, אדריאן בן רומיה, חננאל חן בן אוראל, אברהם בן נעמה, שוליקה בת מסעודה, יפת בן מלכה, מירב בן קדושי-מרון בתנוכם משה-שמחה בן שושנה, יוסף עזרי בן סעיד וחוממה, אילנה דליה בת טובה, חחילה, ר' יעקב בן חנניה, ר' יחזקאל פישל, מרת רבקה-מרים בת הר"ר שלמה, שירן בת מרגלית ויוסף, שיראל בן מרגלית, אדל בת ג'מילה, עזריא בן חלוד, מירב בן מרים, סעדה בת שוליקה, יצחק בן לאה, חנשון בן ברכה, לירי בת רחל, אודל בת אילנה, יעל טוהר בת גונג, חיה"ד בן ליוניל, נאגי בן ירדנה ורעיתיה גל גאולה בת אסתר ח"י"ד, אליה בן חבבה, אילנה בת שרה סברס, תקוה בת ורדה, יונה אברהם בן רחל, שלום מלל בן עישה, יוסף בן שמעון, אבידן בן מלכה, שרונה בת חיים, מירה בת נדרה, יהושע בן עישה.

וכן לעילוי נשמת מרת תחיה בת ברכה ע"ה.

מוקדש לעילוי נשמת נאגי' עבדוש בן ירדנה ורעייתו גל גאולה בת אסתר השם יקום דמם!!!

אור הדעת | מעות-מסעי 3

להמתיק את הגזירות של הדור האחרון

התלמידים שראו את הקדרות שלו שאלו: מה קרה? הבעש"ט אמר שהוא ראה איזה גזירות צריכות להיות לפני ביאת משיח צדקנו והוא אמר שהדרך להמתיק את זה היא מאוד מאוד קשה והוא בדאגה מהדבר הזה. התלמידים שאלו איך אפשר להמתיק את זה? הבעש"ט לא רצה להגיד להם אבל כשהם לחצו אותו הוא אמר להם שהדרך להמתיק את הגזירות היא אם הם (התלמידים) יקבלו על עצמם לבוא בדור האחרון בתור בעלי תשובה. הבעש"ט אמר להם שאם הם ירדו לדור האחרון ויהיו בעלי תשובה ויעברו את כל המשברים והגלים אז כך אפשר להמתיק את הגזירות של הדור האחרון. התלמידים אמרו שהם מוכנים לקבל על עצמם. בוודאי שיש בזה סודות גדולים מאוד. יכול להיות שכל אחד מאתנו הוא אחד מתלמידי הבעש"ט

צדיקים שאיבדו את הכל ברגע שהם...

אומר רבינו שעם כל זה אסור אף פעם להפסיק להיות בעלי תשובה ולא משנה אם יקראו לך: כבוד הרב, כבוד האדמו"ר או המקובל הא-לקי. האדם צריך לאחוז תמיד במידת התשובה ולדעת שבכל שנייה יכולה ליפול עליו כזאת רוח סערה וכאלה דמיונות ושטויות כך שברגע אחד יכולים לזרוק אותו מכל המדרגות וזה באמת ככה. ראינו צדיקים גדולים במעלה שאיבדו את כל המדרגות שלהם ברגע שהם חשבו שהם כבר לא בעלי תשובה כמו ירבעם בן נבט ועוד צדיקים שאיבדו את הכל ברגע שהם הפסיקו להיות בעלי תשובה מכיוון שתמיד יש יצר הרע יותר גדול ומה ששומר עלינו ממנו זה האחיזה במידת התשובה. בפרשת השבוע מסופר על בלעם. צריך לדעת שקליפת בלעם נמצאת בכל אחד מאתנו. רואים בזה פלא מאוד גדול, מצד אחד חז"ל אומרים ששורש כל הטומאה שבעולם זה בלעם אבל אם קוראים את פרשת השבוע בלי חז"ל ובלי מפרשים אז אפשר לחשוב שמדובר פה על הצדיק הכי גדול בתורה. על האבות לא כתוב כאלו דיבורים וגם אצל משה רבינו לא כתוב כאלה דיבורים. בלעם אמר לשליחים של בלק בפעם הראשונה: 'לינו פה הלילה והשיבותי אתכם דבר כאשר ידבר השם אליי'. בלעם כ"כ מבוטל להקב"ה עד שהוא אומר שהוא לא עושה שום תנועה אם הקב"ה לא יגיד לו...

בלעם יש דיבורים של ביטול להקב"ה

לפי הפשט זה נשמע שבלעם נמצא במדרגת הביטול הכי גדולה שיכולה להיות אבל בפעם השנייה שהשליחים באים אליו הוא אומר להם 'אם יתן לי בלק מלוא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבור את פי השם א-לוקיי לעשות קטנה או גדול'. הלוואי ונזכה למדרגה הזאת. כל הדיבורים של בלעם זה דיבורים של ביטול להקב"ה ומצד שני חז"ל אומרים שבלעם הוא שורש כל הטומאה. איך הפשט מסתדר עם הדרש? פה התורה מגלה לנו מהי קליפת בלעם. קליפת בלעם זה שאדם כל הזמן אומר שהוא עושה רק לכבוד השם ולשם שמיים ובעצם בתוכו הוא מלא בנגיעות והוא רק מכוון לכבוד עצמו

ע"י התבודדות ניצלים מקליפת בלעם

רבינו אומר שתמיד צריך להיזהר מקליפת בלעם. האדם יכול לחשוב שהוא הכי מבוטל בדור אבל הביטול הזה מגיע מקליפת בלעם. כתוב בספרים שע"י שאדם יודע שהוא בעל תשובה וע"י שהוא מקשר את עצמו עם הצדיקים וע"י התבודדות ניצלים מקליפת בלעם משום שקליפת בלעם זה קליפה של

שקר וזה הקליפה הכי דקה והכי חזקה שיש, האדם חושב שהוא עושה לשם שמיים ובעצם הוא עושה לכבוד עצמו. זו הסיבה שבלעם זכה להגיד את הנבואות הכי גבוהות. חז"ל אומרים: לא קם נביא בישראל כמשה, בישראל לא קם אבל באומות העולם כן קם וזהו בלעם. על בלעם כתוב: 'יודע דעת עליון', כל הברכות של בלעם זה דיבורים שהשם העביר דרכו. הקב"ה העיד על בלעם שהוא יודע דעת עליון. בספרים הקדושים כתוב שבלעם השיג את השורש של כל העולמות. בלעם זכה לגלות לנו פה כמה סודות...

הוא עלה עם למדרגות גבוהות מאוד

- הסוד הראשון הוא כנגד כל קליפת הנצרות: 'לא איש א-ל ויכזב'. הקב"ה נשבע לאבות שהוא לעולם לא יעזוב את עמ"י, בלעם גילה את הבירור של כל קליפת אדם עד ביאת משיח צדקנו. צריך לדעת שכל קליפת אדם שזה הקליפה הכי קשה של הגלות האחרונה זה נקרא קליפת הייאוש, וזה הנצרות והברית החדשה. כל הטענה של הנצרות זה שהקב"ה התייאש מעמ"י. בלעם עלה למקום שנקרא 'במות בעל' ואח"כ הוא עלה ל'ראש הפסגה' ואח"כ הוא עלה ל'ראש הפעור' שם הוא עלה למדרגות גבוהות מאוד ואז הוא ביטל את קליפת אדם. בלעם אמר שהקב"ה נשבע לעמ"י שהוא לא יעזוב אותנו לעולם

אומרים שהקב"ה בחר בנו מכל העמים

- באים הנוצרים ואומרים שהקב"ה בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את התורה ובתי מקדש ועמ"י אכזב אותו לכן הקב"ה התייאש מעמ"י ועשה עם הנוצרים 'ברית חדשה'. זה כל היסוד של הברית החדשה אבל בלעם כבר ביטל את זה והודיע: לא איש א-ל ויכזב. רש"י אומר שהקב"ה נשבע שהוא לא יעזוב אותנו לעולם. בלעם שידוע דעת עליון אמר 'לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל. השם א-לקיו עימו ותרועת מלך בו' רש"י מפרש שהקב"ה לא מדקדק עם העבירות של עמ"י, אז כל בעל תשובה שמדקדק עם עצמו יותר מדי שידע שהוא מחמיר יותר מהקב"ה, את זה גילה לנו בלעם שידוע דעת עליון...

לא משנה מה, הקב"ה לא יעזוב אותנו!

כל אחד שחוזר בתשובה ומתחיל להיות בעצבות צריך לדעת שהוא יותר מחמיר מהקב"ה וכשהקב"ה רואה כזה דבר אז 'יושב בשמיים ישחק למו' הקב"ה צוחק ואומר שהוא בעצמו לא מקפיד על האדם אז מדוע האדם מקפיד על עצמו? אנשים רגילים לשמוע את הדיבורים האלו מליקוטי מוהר"ן אבל הבאנו את הדברים האלה מרש"י על הפרשה. רש"י אומר: אפילו מכעיסין וממרים לפניו אינו זז מתוכו. בלעם מגלה לנו שלא משנה מה האדם היהודי יעשה ואיך הוא יכעיס או ימרוד בהקב"ה בכל זאת הקב"ה לא יעזוב אותו! זה מה שחז"ל אומרים שהנבואות של בלעם גבוהות משל משה...

גם כשנפלים, נפלים לידיים של הקב"ה

בלעם גילה את הסוד שהקב"ה לא עוזב את האדם היהודי בשום מקרה וכל זה כנגד הקליפה האחרונה שזאת קליפת אדם שהיא קליפת הייאוש שאומרת לאדם שהקב"ה עזב אותו. בלעם התחיל את זה אבל דוד המלך השלים את זה. בלעם אמר אינו זז מתוכו אפילו מכעיסין וממרים לפניו ודוד המלך אמר 'נפלה נא ביד השם', הכוונה שכל הנפילות שלי הם בידיים של הקב"ה. כשאדם נופל הוא צריך לדעת שהוא נופל לידיים של הקב"ה.

פניות ההתחדשות

העצות בתקון המדות:

ג
פִּנְיַת "אֵל עֲלִיּוֹן"
בְּשִׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה

ב'בְּרַפְתְּ הָאֲבוֹת', הִבְרַחָה
הָרֵאשׁוֹנָה בְּתַפְלַת "שְׁמוֹנָה
עֶשְׂרֵה", יֵשׁ עֵינֵינוּ לִכְוֵן בְּמַלְיָם "אֵל
עֲלִיּוֹן", שֶׁ"אֵל עֲלִיּוֹן" הוּא הַמְּקוֹר

מִמֵּנוּ מְגִיעִים הַחֲסָדִים, שֶׁזֶה הָאוֹר
מִהַפְתֵּר הָעֲלִיּוֹן. וּבִ"קוֹנָה הַכֹּל"
מְכוֹנִים שֶׁהַחֲסָדִים הָאֵלֶּה יְכוּלִים
לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל, וְאֶפְשָׁר לִכְוֵן
בְּפִרְטוּת שִׁיתְקֵנוּ אֶת אֵלֵינוּ הַמְּדוּת
וְתִאֲוֹת שֶׁאֵינִי מִבְקֵשׁ לְתַקֵּן. חֲבִיבִים
לְזַכֵּר שֶׁבְּכָדֵי לְתַקֵּן אֶת הַמְּדוּת צָרִיךְ
חֶסֶד וְאוֹר מִמְּקוֹם מְאֹד גָּבוֹה, כִּי עַל
פִּי דֶרֶךְ הַטֶּבַע אָדָם לֹא יָכוֹל לְהוֹצִיא

חֶלֶק מִנַּפְשׁוֹ, אֶלָּא שֶׁ"אֵל עֲלִיּוֹן"
מוֹשֵׁךְ כְּזֶה חֶסֶד עֲצוּם, שֶׁמִּתְקֵן אֶת
הַנַּפֶּשׁ מִכָּל הַפְּגָמִים, וְזֶה סוּד כָּל
מִי שֶׁחֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה, שֶׁהוּא קָבֵל
הָאֲרָה מִהַפְתֵּר הָעֲלִיּוֹן. וְאֶפְשָׁר כָּאֵן
לִכְוֵן הוּא הָאָדָם עַל עֲצָמוֹ, וְהוּא עַל כָּל
נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּקְבְּלוּ הָאֲרָת
הַפְתֵּר, אוֹר הַדְּבָקוֹת בָּהּ.

(מתוך ספרי הרה"ג שופר אה שליט"א)